

організації навчання, його методичного та матеріального забезпечення, а також інформаційного наповнення. Зазначимо також, що не існує загальноприйнятих критеріїв при оцінці дидактичних можливостей хмарних технологій, технологій віртуалізації, служб Web 2.0, оскільки, крім безпосереднього процесу навчання існують, наприклад, проблеми мережевого етикету спілкування, організації процесу навчання, контролю на дистанційних курсах (особливо, на масових).

Основою хмарних технологій є віртуалізація, яка часто представлена в навчальному процесі в двох видах – у вигляді віртуальних машин і у вигляді віртуалізації на рівні операційної системи. Актуальним є застосування віртуальної машини Oracle VirtualBox і віртуалізація рівня ОС OpenVZ. Перевагою Oracle VirtualBox є простота використання, великий вибір вже готових образів віртуальних машин для вирішення різних завдань, можливість клонування створеної віртуальної машини і наступного простого підключення до нового робочого місця, а основним недоліком слід визнати високі вимоги до комп'ютеру. Цього недоліку позбавлений другий підхід, але для нього потрібен виділений сервер і досить висока кваліфікація обслуговуючого персоналу. Для хмарних сервісів необхідне підключення до високошвидкісного інтернету та наявність терміналу, в якості якого часто виступають особисті мобільні пристрої – смартфони, планшети, нетбуки тощо, які дають можливість надання послуг зручним і персоналізованим.

Віртуалізація та хмарні технології сприяють продовженню терміну експлуатації парку обчислювальної техніки.

Перешкодою на шляху їх впровадження в освітній процес є недостатньо швидке підключення до інтернету.

Подальшого вивчення також потребують методичні, дидактичні та організаційні аспекти використання традиційних і мобільних платформ доставки освітнього контенту, їх вплив на якісні показники процесу навчання.

УДК 37.046.001.76

Р.М. Бугріменко, канд. екон. наук, доц. (*ХДУХТ, Харків*)

ІННОВАЦІЙНІ ПРОЦЕСИ В СИСТЕМІ ОСВІТИ

Сучасний етап розвитку освіти в Україні характеризується відходом від тоталітарної уніфікації і стандартизації педагогічного процесу, інтенсивним переосмисленням цінностей, пошуками нового в теорії та практиці навчання і виховання. Цей процес не може бути

стихійним. Він потребує управління. Для сучасного етапу розвитку освіти в Україні характерна широка наявність у ньому інноваційних процесів.

Інновація освіти – цілеспрямований процес часткових змін, що ведуть до модифікацій мети, змісту, методів, форм навчання й виховання, адаптації процесу навчання до нових вимог.

Основу інноваційних процесів в освіті складають дві важливі проблеми педагогіки – проблема вивчення, узагальнення і поширення передового педагогічного досвіду та проблема впровадження досягнень психолого-педагогічної науки в практику. Результатом інноваційних процесів слугує використання теоретичних і практичних нововведень, а також таких, що утворюються на межі теорії і практики. Викладач може виступати автором, дослідником, користувачем і пропагандистом нових педагогічних технологій, теорій, концепцій.

Управління інноваційним процесом передбачає аналіз і оцінку введених викладачами педагогічних інновацій, створення умов для їх успішної розробки і застосування. Водночас керівники навчального закладу проводять цілеспрямований відбір, оцінку й застосування на практиці досвіду колег, нових ідей, методик, запропонованих наукою.

Потреба в інноваційній спрямованості педагогічної діяльності в умовах розвитку освіти спричинена певними обставинами:

По-перше, розбудова суверенної держави викликала необхідність докорінної зміни системи освіти, методології і технології організації навчально-виховного процесу у вищих навчальних закладах. Пошуки, які ведуть колективи вищих навчальних закладів, можуть збагатити не лише практику викладання, а й педагогічну науку.

По-друге, виконання соціального замовлення сучасного етапу розбудови нашої держави – особистості, здатної засвоювати й творчо розвивати культуру, потребує постійного пошуку нових організаційних форм, індивідуального підходу до особистості, нових технологій навчання і виховання. В цій ситуації суттєво зростає роль і авторитет педагогічного знання, яке може стати теоретичною базою для нових пошуків, інновацій.

По-третє, змінився характер ставлення викладачів до факту засвоєння і застосування педагогічних нововведень. Якщо раніше інноваційна діяльність обмежувалася використанням рекомендованих зверху нововведень, то сьогодні вона набуває дослідницько-пошукового характеру: викладач обирає нові програми, підручники, використовує нові прийоми і способи педагогічної діяльності.

По-четверте, створилася реальна ситуація конкурентно-здатності закладів освіти, спричинена входженням вищих навчальних закладів у ринкові відносини, створенням нових типів навчальних закладів, у тому числі й недержавних.

Інновації є суттєвим діяльним елементом розвитку освіти взагалі, реалізації конкретних завдань у навчально-виховному процесі; виражаються в тенденціях накопичення і видозміни ініціатив і нововведень в освітньому просторі; спричиняють певні зміни у сфері освіти. Стрижнем інноваційних процесів в освіті є впровадження досягнень психолого-педагогічної науки в практику, вивчення, узагальнення та поширення передового педагогічного досвіду.

До педагогічних інновацій можна віднести набутки окремих педагогів, творчих груп, які являють собою цілісну систему роботи з певного напрямку, здебільшого недостатньо висвітленого у науково-методичній літературі. Ці системи ґрунтуються на ідеях відомих педагогів і на власному досвіді та інтуїції. Заслуга їхніх авторів у тому, що вони по крихтах збирають, систематизують, узагальнюють потрібний матеріал, вкладають у нього свої знахідки, своє розуміння проблеми, і це дає підставу говорити про новизну, оригінальність, а разом і про реальність підходів до здійснення поставлених завдань.

Головною рушійною силою інноваційної діяльності є викладач, оскільки суб'єктивний чинник є вирішальним і під час впровадження і поширення нововведень. Педагог-новатор є носієм конкретних нововведень, їх творцем, модифікатором.

Інноваційну спрямованість педагогічної діяльності зумовлюють соціально-економічні перетворення, які вимагають відповідного оновлення освітньої політики, прагнення викладачів до освоєння та застосування педагогічних новинок, конкуренція вищих навчальних закладів, яка стимулює пошук нових форм, методів організації навчально-виховного процесу, диктує відповідні критерії щодо добору викладачів.

УДК 392.81.004.141

О.М. Варипасєв, канд. філос. наук, доц. (*ХДУХТ, Харків*)

ОБҐРУНТУВАННЯ ВИВЧЕННЯ ФІЛОСОФІЇ ЇЖІ ЯК ГАЛУЗИ ФІЛОСОФСЬКОГО ЗНАННЯ

За останній час стали поширені дослідження окремих галузей філософського знання, пов'язаних як з проявами тілесності, так із можливістю залучення антропологічних категорій культурологічного аналізу. Це сприяло виокремленню так званої «філософії їжі» як